

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ*

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τερωσύνης ποδήρει κατακοσμούμενος καὶ εὐσεβείας ζήλω πυρπολούμενος, πάτερ, ἐδείχθης ἱερώτατος λειτουργὸς τοῦ Κυρίου, μακάριε, ᾧ καὶ πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ ἡμῶν, ἀγιώτατε Νικόλαε.

Τὸν ταπεινὸν καὶ εὐσχήμονα εὐφημήσωμεν, τὸν τοῦ Χριστοῦ πενήτων μιμητὴν ἐπ' ἐσχάτων, τὸν Νάξιον λευίτην τὸν θαυμαστόν, τοῦ Κυρίου θεράποντα, ὃν πρεσβευτὴν κεκτημένοι πρὸς τὸν Θεόν, ταῖς εὐχαῖς αὐτοῦ σωθείημεν.

Ἄπλοῦν καὶ πρᾶόν σε ἅμα τε καὶ φιλόανθρωπον ὁμολογοῦσι πάντες, ᾧ Νικόλαε πάτερ, καὶ γῆν τὴν τῶν πραέων νῦν κατοικεῖν, ὃ Δεσπότης ἠξίωσε, τῆς δ' ἐκκλησίας ὃ ἔπαινος ἐν χορῶ τῶν ἁγίων συνηρίθμησε.

Ἔτερα ἦχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ναξίων ὃ κλῆρος καὶ λαός, ἐν χαρᾷ γηθόμενος, ἐπ' ἀγιότητι φήμην σου, μάκαρ, ὡς ἤκουσεν, αἴνεσιν προσάγει Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ σὲ ἀρτιφανῶς θαυμαστώσαντι, πάτερ Νικόλαε, τοῖς ἁγίοις δ' ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ὀδηγοῦντι πολλοὺς εἰς μετάνοιαν.

* Ἡ ἀκρίβεια τῆς τυπικῆς διατάξεως ὀρίζει 4 στιχηρά. Παραθέτομεν ἐν τούτοις 6 τοιαῦτα, δι' ἐνδεχομένην χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἄλλας Ἀκολουθίας, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Τριωδίου.

Συγχαίρει Κυκλάδων ἢ πληθὺς τῆ Ναξία σήμερον πανευφροσύνη, πατὴρ ἡμῶν, Πλανᾶ Νικόλαε, ἐν τῆ πανηγύρει μακαρίας μνήμης σου, ἀγείρονται δ' ἀθρόον τὰ τέκνα σου ἀπὸ περάτων νῦν, τὴν εἰκόνα σου ἀσπάσασθαι ἀνυμνοῦντα τὸν σὲ ἐνδοξάσαντα.

Ἐξάρχει φαιδρῶς τῆς ἐορτῆς δεξαμένη, Ἅγιε, τῶν Ἀθηναίων ἢ πόλις σε ἱερατεύοντα ἐν ταῖς τοῦ Προδρομοῦ καὶ Παντελεήμονος ἀγίαις ἐκκλησίαις, αἷς ἔλαχες πάτερ Νικόλαε, ἀγιάζειν ὡς καλὸς Ποιμὴν τὸ δοθέν σοι μικρὸν Χριστοῦ ποιμνιον.

Δόξα. Ἦχος β'.

Δεῦτε, φιλεόρτων τὸ σύστημα, ἄσμασιν εὐφημήσωμεν τὸν τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, καὶ νεοφανῆ ἡμῶν πατέρα καὶ μυσταγωγόν· τὸν ἐκ Ναξίας προελθόντα σεπτὸν πρεσβύτεν· τὸν ἡγιασμένον Νικόλαον· τὸν φερωνύμως τὴν νίκην καταγαγόντα καὶ κατὰ τοῦ πλάνου θριαμβεύσαντα, τῆ δὲ κλήσει ἐπιλεγόμενον Πλανᾶν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, τῆς πλάνης ῥυσθέντες, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ἀπόστιχα.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δέξαι τὴν παρ' ἡμῶν ἀνύμνησιν, πρεσβῦτα Νικόλαε τρισμάκαρ, αἰσίως εὐφημούντων τὴν σὴν ἀγίαν κοίμησιν.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Εὔξαι ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σὲ μακαριζόντων πρὸς Κύριον πρεσβεύων Νικόλαε, τῆ δόξῃ αὐτοῦ καταλαμπόμενος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ψάλται περιφανεῖς Ἀλέξανδροι ὑμνοῦντες τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐν ἀγρυπνίαις, πάτερ, ἑώρων σε θεούμενον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

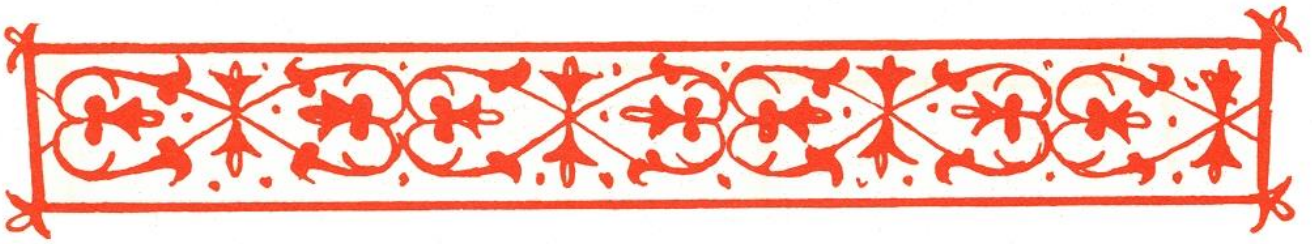
Δόξαν Σε Προφητῶν γινώσκει Ἐλισσαῖος καὶ σὺν τῷ Νικολάῳ Πλανᾷ τῷ μακαρίῳ, Παρθένε, μεγαλύνουσι.

Νῦν ἀπολύεις. **Τρισάγιον.** Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία...

Ἀπολυτίκια τὰ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον.

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα.

Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ὁ Θεὸς ἐπέλεξε, τὴν δ' ἔπαρσιν τῶν σοφῶν τούτοις κατήσχυνεν. Εὐφραίνου ἢ ταπεινὴ Νάξος, γενέθλη Πλανᾶ χρηματίσασα, Νικόλαον τὸν ἀπλοῦν ἐν ἱερεῦσι Χριστοῦ ἢ ἐκθρέψασα τὸν ἐν τοῖς χοροῖς ἁγίων προστεθέντα ἄξιον ἐκκλησίας ἐργάτην, πρεσβευτὴν δ' ἡμῶν θερμότατον.

Βαβαί! τῶν σῶν θαυμασίων, Χριστέ! σὺ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου, ἰσχυρῶν ὑπέρτερα, καὶ γῆθεν εἰς οὐρανὸν μολεῖν ὑπόπερα, ἠξίωσας ἀγαθῆ, τῇ παρὰ σοῦ εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι· Νικόλαον τὸν Πλανᾶν τῶν μυστηρίων διάκονον ἔχρισας· καὶ ἀγιωσύνης δόξαν τούτῳ ἐπεβράβευσας ἀναβάντι εἰς ὕψος καὶ ἡμῖν διδόντι δόματα.

Τὴν σὴν ὕμνουμέν τελεῖωσιν τῶν πιστῶν χορεῖαι, συμπολίται Νάξιοι, καὶ πάντες οἱ διὰ σοῦ τὴν τοῦ Κυρίου ὁδὸν εὐρόντες, καὶ εὐσεβεῖν ἐν προσευχῇ, ἀγρυπνία, νηστεία τε, προθύμως δ' ἐγκαρτερεῖν καὶ ἀγωνίζεσθαι τέλεον θέλοντες. Σὺ δὲ θεῖε πάτερ, ἱερεῦ Νικόλαε, μὴ ἐλλείπης πρεσβεύων, τῷ Χριστῷ ὑπὲρ τῶν τέκνων σου.

Προσόμοια ἕτερα.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Ὡς φρονήματι ἐνθεον καὶ πιστὸν οἰκονόμον σε, ἱερὲ Νικό-

λαε, άνυμνοῦμέν σε· τὸν ἐν πολλοῖς καὶ πολλαῖς τε ἀγῶσι τοῦ πνεύματος, ἀγρυπνίας καὶ εὐχαῖς, μυστηρίων μεθέξει τῶν τῆς χάριτος καὶ πολλαῖς σου ταῖς ἐλεημοσύναις, δι' ἀγάπην τοῦ Κυρίου αὐτῷ ἐνζήλως δουλεύσαντα.

Τὴν σοφίαν τοῦ Πνεύματος εἰσδεχθεῖς πάτερ ἅγιε, κατὰ νοῦν καὶ λόγον τε καὶ προαίρεσιν, ταύτης ἐπίλεκτον ὄργανον ἐγένου Νικόλαε ἱερώτατε Πλανᾶ, καὶ σοφῶς ὠκονόμησας τὸ σὸν τάλαντον, ὅπερ ἠΰξησας ζήλω σου ἐνθέῳ καὶ εἰσηλθες ἐπαξίως εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Σὲ ὁ κόσμος οὐχ εἴλκυσεν, οὐδὲ φίλον ἐκτήσατο, σὴν καρδίαν δ' ἔδωκας τῷ Σωτήρῳ σου· καὶ ἀπορρίψας τὰ μάτια, οὐράνιον εἴληφας κληρουχίαν καὶ ζωὴν καὶ τῆς δόξης τὸν στέφανον· διὸ πρέσβευε καὶ ἡμᾶς μετὰ σοῦ ἀξιωθῆναι τῆς χαρᾶς τῆς αἰωνίου, ἅγιε πάτερ Νικόλαε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν, ἐν οἷς καὶ ἐπ' ἐσχάτων ὁ ἡγιασμένος καὶ σεπτὸς Νικόλαος. Τοῦτον ὁ Θεὸς ὑψωσεν ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ τὴν ἄνωθεν σοφίαν, ὑπεριδὼν τὰ τοῦ σκεύους ὑστερήματα· καὶ γὰρ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεὸς καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ. Ἀπλανῶς δὲ ὁ Πλανᾶς ἐν τῷ φωτὶ περιπατῶν ἡμῖν τὰ ἄνω διδάσκει καὶ φρονεῖν καὶ πραγματεύεσθαι.

Καὶ νῦν. Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ...

Ἦ τὸ τοῦ Τριωδίου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα (τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, οὗτινος τὸ ἀπλοῦν καὶ τὴν λιτότητα ἐβίωσεν ἀναλόγως καὶ ὁ ἡμέτερος Ἅγιος).

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 1).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ

δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν Ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ε' 15 – Κεφ. ς' 1).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαΐλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κατοπραγία περιτρέψει θρόνους Δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικαστὰι περᾶτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. δ' 7).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠσπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἐν δὲ τῇ Μεγ. Τεσσαρακοστῇ, τελουμένης Προηγιασμένης, τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου.

Εἰς τὴν Λιτήν.

Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Τῆς Ναξίας τὸν γόνον καὶ σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν ἡγιασμένον Νικόλαον τὸν Πλανᾶν μὲν τῇ κλήσει, ἀπλανῆ δὲ τὴν πίστιν καὶ τὸν βίον εὐσχήμονα καὶ θεοφιλῆ. Αὐτὸς γὰρ συγκαλεῖται εἰς τράπεζαν πνευματικὴν τὰ οἰκεῖα τέκνα καὶ φιλοπάτορα, οὐ βρώσει ξενίζων καὶ πόσει, ἀλλὰ δικαιοσύνην καὶ ἄσκησιν ὑποδεικνὺς εἰς ἀγιασμόν.

Ἦχος β'.

Πάτερ Νικόλαε, θεία κλήσει ἐπόμενος καὶ τὴν γενέτειραν καταλιπὼν, παροικεῖς ἐν ταῖς Ἀθήναις. Θελήματι δὲ Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιώσαι χρόνον ἐπιποθῶν, αὐτῷ ἀφιέρωσαι. Καὶ ἱερωσύνης κλῆρον λαχὼν, ἀξίως τῷ Θεῷ ἐλειτούργεις. Πολλοὺς δὲ ἐμυσταγώγησας ἐν Κυρίῳ. Διὸ αἰτοῦμέν σε· μνημόνευε καὶ ἡμῶν τῶν κατὰ σάρκα καὶ πνεῦμα συγγόνων σου.

Ἦχος γ'.

Ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ

Θεοῦ, χαρίσματα οὐράνια ἀπέιληφας, πάτερ. Ἄξιους δ' ἔσχες συνεργούς, ἄδοντας καὶ ψάλλοντας ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ. Τούτων τὰ ὀνόματα περίπυστα τοῖς τῶν γραμμάτων ἐρασταῖς, τῷ δὲ Θεῷ γεγραμμένα ἐν βίβλῳ ζωῆς. Μεθ' ὧν, εὐχαῖς σου, καὶ τὰ ἡμῶν, πάτερ Νικόλαε, γραφήτωσαν.

Ἦχος δ'.

Ἡ κοίμησίς σου, ἅγιε, τὰ πλήθη συνήγαγε πρὸ τοῦ σεπτοῦ σου σκηνώματος, ἐπ' εὐλογία αὐτῶν, τὴν ἁγίαν σου χεῖρα εὐλαβῶς ἀσπαζομένων, ἣν ὁσίως ἐπαιρομένην ἐγίνωσκον καὶ τοῦ ἁμνοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπτομένην, τοῦ αἵροντος τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ ἡμῖν δωρομένου ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'.

Τάδε ἔφη τῶν εἰδότεων σε, πάτερ Νικόλαε, ὁ λόγος. Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὄντως τοῦ Θεοῦ· αὐτοῦ θεράποντα γνήσιον· λειτουργὸν τῆς Χάριτος ἡγιασμένον· ἀπλοῦν τὸν τρόπον καὶ ἀφιλάργυρον· ἐν ἐλεημοσύναις καὶ οἰκτιρμοῖς πενήτων τὸν Χριστὸν ἀγαπῶντα καὶ διακονοῦντα. Ὁμολογοῦντες δὲ τὴν χάριν, κηρύττοντες τὸν ἔλεον καὶ μὴ κρύπτοντες τὴν εὐεργεσίαν, οἱ τὰ ἔργα σου τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις ἐπιγινώσκοντες, ἐδόξαζον τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, Ὅν εὐλογοῦμεν συμφώνως εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι...

(Ἐν Σαββάτῳ· Ἀνύμφευτε Παρθένε... Ἐν τῇ Μ. Τεσσαρακοστῇ· Τοῦ Τριωδίου, κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν).

Εἰς τὸν Στίχον.

Προσόμοια. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ἀνατείλας ἀστὴρ τῷ στερεώματι Κυκλάδων ὀρώμενος, τὴν Νάξον καταγλαῖσας καὶ εἰς Ἀθήνας ὀφθεῖς, φαιρινὴν πορείαν ὡς διέγραφες, τὸ σχῆμα μικρόσωμος καὶ ἐν πᾶσιν ἀπέριπτος, τὴν δὲ καρδίαν καὶ ψυχὴν πλατυνόμενος, ὡς ἐνώκησεν ἐν σοὶ χάρις τοῦ Πνεύματος. Πάτερ Πλανᾶ Νικόλαε, τὴν μνήμην σου σέβομεν καὶ ταῖς εὐχαῖς σου θαρροῦμεν ταύτας

θερμῶς ἐξαιτούμενοι καὶ σὲ ἀνυμνοῦντες ὡς σεπτὸν ἡμῶν πατέρα καὶ ἀντιλήπτορα.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Χαίροις ὁ ζήλου θείου πλησθεὶς καὶ τὸν ὁμώνυμον ζηλώσας Νικόλαον, τῆς πίστεως τὸν κανόνα καὶ ἐγκρατείας πυρσόν, ἅμα καὶ εἰκόνα τῆς πραότητος. Σέ, τοίνυν, γεραίρομεν τὸν πραῦν καὶ ἡσύχιον τὸν ταπεινώσει καὶ ἀπλότητι κρύψαντα τὸν πολύτιμον μαργαρίτην τῆς Χάριτος· Πάτερ Πλανᾶ Νικόλαε, ζηλῶν τὰς τοῦ Πνεύματος ἐπιθυμίας ἐκ βρέφους μέχρι πρεσβείου καὶ γήρατος, ἡμᾶς σαῖς πρεσβείαις μιμητάς σου δὸς γενέσθαι τοὺς σὲ γεραίροντας.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Χαίρει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἐναμίλλως τὴν χαρὰν ἐμερίσαντο, Νικόλαον προσφωνοῦντες ὥσπερ πολίτην αὐτῶν, καὶ ὡς ἀμφοτέρων ἀκροθίνιον ὁ μὲν ἐπουράνιον τὸν ἐκ γῆς ἀνηγόρευσεν, ἡ δ' ἐγκαυχᾶται ὡς ἰσάγγελον θρέψασα καὶ κοινὸν αὐτοῖς θησαυρὸν ἐλογίσαντο. Ἄνθρωπε ἐπουράνιε, ἐπίγειε ἄγγελε, Πάτερ Πλανᾶ, ἀνυμνοῦμεν οἱ γηγενεῖς καὶ δεόμεθα οὐράνιον τόπον καὶ ἡμῖν διδόναι αἰτήσαι τὸν Φιλάνθρωπον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς τοῦ νεοφανοῦς πατρὸς Νικολάου τοῦ Πλανᾶ ἡ σεβάσμιος πανήγυρις. Οὗτος γάρ, τὸν Θεὸν ἀγάπησας καὶ δι' αὐτὸν σκύβαλα ἠγούμενος πάντα, ὁσίως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ἔζησεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πατρῶζοντι ζήλω τιμώντων τὴν ἀγίαν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν...

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ

θεοφόρου Πλανᾶ τοῦ Νικολάου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις... **Τρισάγιον.** Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία...

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὰς τοῦ πλάνου παγίδας ἐκφυγῶν, ἱερώτατε, ἀπλανῶς ἐπορεύθησ διὰ βίου, πατὴρ ἡμῶν, Νικόλαε αἰδίμε Πλανᾶ, οὐράνια χαρίσματα λαβῶν, ἀγρυπνίαις καὶ νηστείαις, ἱερουργῶν ὁσίως τῷ Κυρίῳ σου. Ὅνπερ καθικετεύων ἐκτενῶς, Νάξιον ἱεράτευμα, πρέσβευε δωρηθῆναι καὶ ἡμῖν τὸ θεῖον ἔλεος.

Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον καὶ τὰ εἰρηνικά· εἰς τό, Θεὸς Κύριος· τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Θεοτοκίον, ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ. Εἶτα τὰ Καθίσματα.

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ παίδων ἠγάπησας Χριστὸν τῶν πάντων Θεόν, παμμάκαρ Νικόλαε καὶ θεοφόρε Πλανᾶ, τὴν κλήσιν δεξάμενος· Ὅνπερ καὶ διὰ βίου διηκόνεις ἐνθέως, χάριν ἱερωσύνης ἐνδυσάμενος, πάτερ. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε μητρόθεε, τῶν ταπεινῶν ἡ ἐλπίς, φιλόχριστον ἔγνωκας τοῦ Νικολάου ψυχὴν ἐκ πρώτης νεότητος· τούτῳ εἰς προστασίαν μητρικῶς συμπαρέστης, χάριν τὴν τοῦ υἱοῦ σου ἐπ' αὐτὸν ἐπισπῶσα. Καὶ ἅγιον εἰσδέδεξαι νῦν Χριστοῦ εἰς βασιλεῖον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ θεοφόρου Νικολάου τὴν μνήμην τοῦ ὡς Πλανᾶ γνωσμένου πρεσβύτου ἐπιτελοῦντες Νάξιοι καὶ πάντες ὁμοῦ οἱ ἐκεῖνου ἔκγονοι καὶ οἰκεῖοι τῇ πίστει, τοῖς αὐτοῦ λειψάνοις νῦν προσιόντες ἐκ πόθου, τὴν εὐωδίαν λάβωμεν τερπνῶς καὶ εὐλογίαν ἁγίου πατρὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα, βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον, ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους παισμάτων. Μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς, σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ὁ Πολυέλεος

α) Δοῦλοι Κύριον...

β) Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός...

Ἐπεφάνη, Ἅγιε, σεπτὴ μορφὴ σου,

γ) (Ἐκλογή). Τῆς δεήσεώς μου. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον...

Κάθισμα, μετὰ τὸν Πολυέλεον**Ἐπεφάνης σήμερον.**

Ἐπεφάνη, Ἅγιε, σεπτὴ μορφὴ σου, τοὺς πιστοὺς φαιδρύνουσα τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, Πλανᾶ, πατὴρ ἡμῶν ἱερώτατε, ἁγιωσύνης εἰκόνα προβάλλουσα.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, Σὲ εὐλογοῦμεν, κραταιὰν ἀντίληψιν θερμῶς αἰτοῦντες παρὰ Σοῦ σὺν Νικολάου ἐντεύξεις τοῦ πανιέρου πατρὸς δυναμούμενοι.

Καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἤχου

Ἐκ νεότητός μου...

Προκείμενον

Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. ιη' 10-20).

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁρᾶτε, μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν

τούτων· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οἱ Ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός. Τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐὰν γένηται τινι ἀνθρώπῳ ἑκατὸν πρόβατα, καὶ πλανηθῆ ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ ἀφείς τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα, ἐπὶ τὰ ὄρη, πορευθεὶς ζητεῖ τὸ πλανώμενον; Καὶ ἐὰν γένηται εὐρεῖν αὐτό, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι χαίρει ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον, ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἐννέα, τοῖς μὴ πεπλανημένοις. Οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ἵνα ἀπόληται εἷς τῶν μικρῶν τούτων. Ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε καὶ ἔλεγξον αὐτὸν μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐὰν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου· ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ ἓτι ἓνα ἢ δύο· ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῆ πᾶν ῥῆμα. Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπέ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ. Πάλιν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐὰν δύο ὑμῶν συμφωνήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντὸς πράγματος, οὗ ἐὰν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Οὗ γὰρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἓμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Μετὰ τὸν Ν' Ψαλμόν·

Δόξα Πατρί... Καὶ νῦν...

Ταῖς τοῦ σοῦ Ἀγίου πρεσβείαις...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Μητρὸς συμβουλῇ καὶ θερμῇ ἀξιώσει συζυγίαν, Ἅγιε, ἀνεδέχθης προώρως· ἄλλως δὲ τὰ κατὰ σὲ ὁ Θεὸς οἰκονομεῖ, τὴν ἐπὶ τέκνῳ χαρὰν τῇ χηρείᾳ συγκιρονῶν. Σὺ δὲ Αὐτῷ ὀλοθύμως ἀφιέρωσαι, ἱερωσύνην ἀμπεχόμενος, ὁσίως ἱερατεύσας, καὶ τοῦ ἐπουρανίου νῦν θυσιαστηρίου λειτουργὸς γενόμενος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου...

Εἶτα· Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

ΙΕΡΩ ΝΙΚΟΛΑΩ ΠΛΑΝΑ ΩΔΗ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

Ἦχος δ'.

ᾠδὴ α'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ἰκέσιον, Ἅγιε, ὠδὴν ψαλῶ σοι, Νικόλαε· καὶ ὕμνον σοι ἄσομαι, σαῖς ἀρεταῖς ἀφορῶν· σὺ δὲ πρόστηθι λαμπρῶς τῇ πανηγύρει Χριστῷ προσφθεγγόμενος, ὅτι δεδόξασται.

Ἐρῶν ἐκ νεότητος τῇ ἀγαπήσει τοῦ πλάσαντος τὰ πάντα κατέλιπες ἀκολουθήσας Χριστῷ ᾠ παρέδωκας σαυτὸν τῇ προαιρέσει παμμάκαρ Νικόλαε, ὅτι δεδόξασται.

Ῥεόντων ἠλόγησας καὶ τῶν ματαίων Νικόλαε, Πλανᾶ ἀγιώτατε, ἵνα κερδήσῃς Χριστόν, τὸν λυτρούμενον ἀπὸ πειρατηρίων τοὺς κραυγάζοντας, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

ᾠραῖον τῷ κάλλει Σὺ γεννησαμένη, Πανάχραντε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν ὑψωθέντα Σταυρῷ, καθικέτευε, ἐξ ἐναντίων πάντων, ῥυσθῆναι τοὺς κράζοντας, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ναξίων ἡ χώρα εὐφορίαν παντοίων πλουτοῦσα ἀγαθῶν νῦν πλοῦτον ἀδαπάνητον, δυνάμυμον ἐκτήσατο, Νικόδημον, Νικόλαον, οὓς ὁ Χριστὸς ἐστερέωσεν.

Ἰδὼν τὸν Νικόδημον τὸν πάνυ, τὸν μέγαν ἀγιορεΐτην καὶ κλεινὸν καὶ συμπολίτην ἅγιον Νικόλαος ὁ Νάξιος ἐν τῇ αὐτῇ στενῇ ὁδῷ ἀγιασθεῖς ἐστερέωτο.

Καλοῦσιν ἀμφοτέρω τὸν δῆμον, Ναξίων λαὸν τὸν εὐσεβῆ, μὴ ὥσπερ συμπολίτας δεῖν ἀγίων ἐναβρύνεσθαι ἀλλὰ καὶ μιμητὰς αὐτῶν ὀφθῆναι τῷ στερεώματι.

Θεοτοκίον.

Ο ἄχραντος Τόκος σου, Παρθένε, ἁγίων ἁγίαν Σε εἰδώς, ἐνώκησεν ἐν μήτρᾳ Σου, λυτρώσων κόσμον ἅπαντα, καὶ ἐξ ἐνὸς ἡγίασε Πατρὸς τοὺς Σὲ μακαρίζοντας.

Μεσώδιον Κάθισμα· Ἡ Παρθένος σήμερον.

Νικολάου σήμερον Πλανᾶ τὴν μνήμην τελοῦντες καὶ παννύχοις ἄσμασιν αὐτὸν ἀξίως ὑμνοῦντες οἶδαμεν ἀγρυπνιῶν πρωτοστάτην ἔγνωμεν αὐτὸν μετάρσιον ὄντα τῷ Θεῷ ἡγιασμένον καθάπερ μύστην Αὐτοῦ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος Δέσποινα καὶ Θεοτόκος Μαρία τῷ Θεῷ παρίστησι λαὸν κατεσκευασμένον, πρόσλημμα δοῦσα ἀνθρώπειον τῷ Σωτῆρι, σώσαντι τὸ προσληφθὲν ὡς Υἱῷ καὶ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου οἰκονομία Αὐτοῦ τῆς χάριτος.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Λόγον ἀτελῆ ἀρθρώσας ὁ παμμάκαρ Νικόλαος, καὶ τῷ βραδυγλώσσῳ πάλαι Μωϋσεῖ ὁμοιούμενος, πολλοὺς Κυρίῳ φωτίσας οὐχ ὑστέρησεν· οἱ καὶ μέλπουσι· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ααρὼν συμπαραστάτης Μωϋσέως ἐγένετο καὶ τῷ Νικολάῳ ἦλθεν ἀρωγὸς ὁ Παράκλητος αὐτοῦ κρατύνας τὴν πίστιν· καὶ ἰσχνόφωνον ἐθαυμάστωσε, δόξα κραυγάζειν τῷ κράτει σου.

Θεοτοκίον.

Ω Πανύμνητε Παρθένε, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, Σὺ τῶν ἱερέων καύχημα λαμπρὸν καὶ σεβάσμιον, ἁγίων δόξα ὑπάρχεις καὶ διάδημα καὶ κραταίωμα καὶ τῶν δικαίων ὁ στέφανος.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Πλανᾶς ὁ Νικόλαος, ὁ ταπεινὸς πρεσβύτερος ὤφθη ἐκλεκτὸς Χριστοῦ ἐργάτης, μικρὸς τὸ δέμας, πεφωτισμένος τὸν νοῦν, πίσει τῶν σοφῶν ὑπερτερῶν, ὄρθρω καὶ νυχθήμερον τῷ φωτὶ ἀυγαζόμενος.

Λαμπτήρ φαινότατος, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, φαίνει ὀφθαλμοῖς παιδίων, πάτερ, ἱερουργῶν δὲ μετὰ ἀγγέλων φαιδρῶν ὤφθης μὴ πατῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος οὐράνιος καὶ ἐπίγειος ἄγγελος.

Ἄγγέλων ὁμόσκηνος καὶ τῶν ἁγίων γέγονας καὶ τῆς Ἐκκλησίας πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, Σὺ μέτοχος ὑπάρχεις ἀληθῶς ἅγιε Νικόλαε, καὶ ἡμῶν πρέσβυς ἄριστος.

Θεοτοκίον.

Ναὸς καθαρῶτατος Χριστοῦ Σωτῆρος γέγονας, Ἄχραντε Παρθένε Θεοτόκε, ἀχειροποίητος καὶ θεόπλαστος, Πνεῦμα ὡς ἐσκήνωσεν ἐν σοὶ δύναμις ὑψίστου τε σῆ γαστρὶ ἐπεφοίτησεν.

Ῥδὴ σ'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ἄγνη καρδιά σου, Ἄγιε, δοχεῖον ὡς τοῦ Πνεύματος γέγονε, τὴν ἀναγέννησιν ἄνωθεν σοὶ ἐχαρίσατο καὶ τὴν σοφίαν, πάτερ Πλανᾶ Νικόλαε.

Ὡς μέγα ὄντως μυστήριον! ἀπλοῦς καὶ ιδιώτης, Νικόλαε, πῶς κεχαρίτωσαι! Τῇ ἐπελεύσει τοῦ Πνεύματος καὶ προαιρέσει ἔνδοθεν τῇ ἁγία σου.

Δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα ἐνώπιον Κυρίου προσάγαγε, πάτερ Νικόλαε, σῆ παρησία χρησάμενος ὑπὲρ ἡμῶν, δεόμεθα, τῶν ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη Σὺ ἀειπάρθενος τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, δέξαι τὴν δέησιν τῶν ἱκετῶν Σου, Πανάχραντε, καὶ τῶν σκανδάλων ῥῦσαι τοῦ πολεμήτορος.

Κοντάκιον.

Ἦχος βαρῦς. Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης.

Εν παντὶ ἔθνει, καιρῷ καὶ χρόνῳ Θεὸς ἀμάρτυρον οὐκ ἀφήκεν Αὐτοῦ τὴν θείαν δόξαν καὶ τὴν θειότητα· τοὺς δὲ ὄντας ἁγίους ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ καὶ Πλανᾶν τὸν Νικόλαον ἐδόξασε· καὶ

ἡμῖν ἐδωρήσατο πρεσβευτήν, πατέρα, καὶ θερμὸν ἐν ἀνάγκαις ἀντιλήπτορα.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελοι οὐρανόθεν ὑπεδέξαντο, πάτερ Νικόλαε Πλανᾶ, τὴν ψυχὴν σου. Καὶ ἰσάγγελον γνόντες αὐτήν, εἰ καὶ σάρκα ἔφεραν ἐν γῆ, ἔχαιρον· δοξάζοντες δὲ ὕμνησαν Παντάνακτα Χριστὸν βοῶντες· Αἶνος πρέπει Σοι τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Βλέπουσα ἡ ἀγία ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία δόξαν τοῦ μακαρίου Νικολάου προοῖουσαν, ὡς μαρτυρίαν σχόντα ἀγαθὴν καὶ Θεῷ εὐαρεστήσαντα πιστῶς σὺν ἀγίοις τοῦτον ἀριθμεῖ, πρεσβευτὴν δ' ἐκδεχομένη καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα, ἐκβοᾷ·

Χαίροις, Πάτερ Νικόλαε.

Εἶτα τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου. Μεθ' ὃ:

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ (ἐν ἔτει 1932) ὁ μακάριος ἱερεὺς Νικόλαος Πλανᾶς, ὁ ἐκ τῆς νήσου Νάξου, ἡγιασμένος λειτουργὸς τοῦ Ἑψίστου καταριθμηθεὶς δ' ἐν τοῖς ἑορταζομένοις ἀγίοις [διὰ σεπτῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (1992)], ἑορτίως τιμᾶται, ἐπὶ τῇ ἐπετείᾳ τῆς κοιμήσεως, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον εἰς πρεσβύτερον χειροτονίας αὐτοῦ.

Στίχ. Κοιμηθεὶς ὑψοῦται ἀπλανῆς ἐν τῷ πόλῳ, ἱερεὺς Πλανᾶς ὁ Νικόλαος, λάμπας.

Δευτερίῃ δεύτερος, τῇ Νάξῳ φωστήρ, φέγγει.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Νεουργεῖσά σε ἡ χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, Πάτερ Νικόλαε, ἕως πρεσβείου τηρεῖ ἀκμαῖον τὸ φρόνημα, Χριστῷ δουλεύοντα, καὶ προσάδοντα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰεράτευμα Χριστοῦ σε ἀπειργάσατο Πνεῦμα Παράκλητον, ἡγιασμένον Θεῷ, Νικόλαε ἔνθεε, Πλανᾶ μακάριε, ὕμνοις μέλποντα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Κεραννύμενον ποτήριον τοῦ Σώματος Χριστοῦ καὶ Αἵματος, ὦφθης Παρθένε ἀγνή, ἐξ οὗ ἀπολαύομεν πόμα σωτήριον οἱ κραυγάζοντες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὁλος ἐκ νεότητος ἐδόθης Χριστῷ ἐκ καρδίας σου ἀνάθημα, ἅγιε Νικόλαε, λευῖτα ἱερώτατε, αὐτῷ λατρεύων ἔννουχα εὐχαῖς καὶ ψάλμασι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε, ἱερεῖς Κυρίου, ὕμνοις αἰνέσατε ἀδελφὸν συλλειτουργὸν ὑμῶν, πρότετα κυκλώσαντα ναῶν ἁγίων Τράπεζαν, νῦν δὲ ὑπερουράνιον θυσιαστήριον θεώμενον, καὶ θρόνον Ὑψίστου, Ὅν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἦκες εἰς οὐράνιον παστάδα θεόνυμφε Παναγία, κόσμου Δέσποινα· ὅθεν ἰκετεύομεν, οἱ δοῦλοί σου, αἰτούμενοι, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ ἰλέωσαι ψυχαῖς ἡμετέραις, Ὅν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Ἄπας γηγενής.

Μέλλουσαν ζωὴν ἐκέρδησας ἅγιε, λιπῶν ἐγκόσμια, πρὸς αὐτὴν δὲ ἴθυνες τὰ σὰ τεκνία καὶ ἐνορίτας σου· νυχθημερὸν λατρεύων δὲ Χριστῷ τῷ ζῶντι Θεῷ ὀνομάτων τούτων ἐμνημόνευες σωτηρίαν ψυχῶν ἐξαιτούμενος.

Ὁ καλὸς ποιμὴν, τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα· σὺ δ' ὡς ἐφημέριος φύλαξ ἐγένου τῶν προσιόντων σοι πάτερ Πλανᾶ Νικόλαε, καὶ ἀντιλήπτωρ θερμὸς, τῷ Κυρίῳ τούτους ἀναθέμενος σεαυτὸν δὲ διδοὺς τύπον ἅπασι.

Θεοτοκίον.

Ὑμνους ἱερούς, μυρίους ἂν ψάλωμεν, οὐδέν σοι ἄξιον, Δέσποινα, τελέσωμεν, ἀνθ' ὧν ἐλάβομεν δωρημάτων σου. Σὺ δὲ

ἡμῶν μεσίτρια γενοῦ πρὸς Κύριον καὶ ἐν σκέπη φύλαττε περὺγων σου, δεξαμένη λιτὴν ἡμῶν αἴνεσιν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ'. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Ἡ Νάξος νῦν ἐγκαυχᾶται ἐν σοί, Νικόλαε πάτερ καὶ γηθομένη γεραίρει ὡς αὐτῆς γόνον σε σεπτὸν ταῖς σαῖς πρεσβείαις αἰτουῖσα ῥυσθῆναι πάσης ἀνάγκης.

Θεοτοκίον.

Ο γλυκασμὸς τῶν ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρά, χριστιανῶν ἢ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου· ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ἐχει τὸ σὸν πνεῦμα οὐρανός, γῆ δέ σου τὰ λείψανα, πάτερ, τὰ εὐωδέστατα, ἅγιε Νικόλαε, ἐν τῷ Προδρόμου ναῶ ἔνθα ἔλαχες πρότρυπα τῆς ἐφημερίας, ἐκ νυκτὸς δὲ ὠρθίζεις ἱερουργεῖν τῷ Θεῷ, νῦν δὲ πρὸς οὐράνιον δόξαν ἀναβάς, μνημόνευε πάντων τῶν ἀνευφημούντων σε, μακάριε.

Πόλις Ἀθηνῶν σε νῦν πλουτεῖ, ἥς ἐν τοῖς ναοῖς ἐλειτούργεις ἀδιαλείπτως αἰνῶν, ἅγιε Νικόλαε Πλανᾶ, Χριστὸν τὸν Θεόν· τὸ μικρὸν δέ σου ποιμνιον τῶν χρόνων ἐκείνων ὑπέρμεγα γέγονεν ἐκ πληθυσμοῦ συρρόοης· Σὺ δέ, εὐσεβεῖα αὐξήσας τοῦτο, τῷ Κυρίῳ πρεσβεύων, αἴτησαι σωθῆναι, πάτερ, ἅγιε.

Πάντων πενομένων ἀρωγὸς γέγονας, Νικόλαε πάτερ, σῶ ὑστερήματι, πλοῦτον δ' ἀδαπάνητον ἐν οὐρανῷ κομιεῖς, βασιλείαν τε μένουσαν, τὴν ἠτοιμασμένην πᾶσι τοῖς παρέχουσι πεινώσιν ἄρτον, ὡς σύ, καὶ ὡς ἀδελφοῖς τοῦ Κυρίου, εἰ καὶ ἐλαχίστοις ἐν κόσμῳ, ἔλεον δεικνῦσιν ἰλαρώτατον.

Δεῦτε τῶν Ναξίων ἢ πληθὺς καὶ τῶν Ἀθηναίων χορεῖαι τῶν εὐσεβούντων πιστῶς, ἅγιον Νικόλαον Πλανᾶν αἰνέσωμεν· οἱ μὲν θρέμμα πανόσιον καλῆς ἡμῶν νήσου, οἱ δὲ τὸν ποιμάναντα

θεοφιλῶς τὸν λαὸν καὶ ἐνοριῶν ἐν τῷ ἄστει, μετὰ ἀγιότητος βίου, καλῶς προϊστάμενον γεραίροντες.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τὸν ἐπὶ γῆς ἄγγελον καὶ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τὸν ἐν ἱερεῦσιν ἀπλοῦν ἅμα καὶ σοφόν· τὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις ἡγιασμένον φανέντα, ἐν πᾶσι τὰ ἀρεστὰ τῷ Κυρίῳ ἰχνηλατοῦντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράττοντα, Νικόλαον τιμήσωμεν Πλανᾶν τὸν ἐκ Ναξίας, Ἀθηνῶν ἱεράτευμα ἅγιον. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, καὶ τῇ πρὸς Θεὸν βεβαία παρορησία ἐλεηθῆναι δεόμεθα καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη...

Ἦ τὸ τοῦ Τριωδίου, κατὰ τὴν Τυπικὴν διάταξιν ὀριζόμενον.

Δοξολογία Μεγάλη.

ΕΝ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀπόστολος

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἄδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι. Περισσότερος δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν «τὸν ποιμένα τῶν προβάτων» τὸν μέγαν «ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου», τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ, καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ· ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο, καὶ ἰᾶτο πάντα. Καὶ αὐτός, ἐπάρας

τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν, ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ τῆς Νάξου θεῖος βλαστὸς καὶ τῶν ἱερέων ὁ ἐν πάσιν ὑπογραμμὸς, ἐλεημοσύναις, νηστείαις, ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς σχολάζων, πάτερ Νικόλαε.

Δίστιχον.

Μνημονεύων μὴ παύσῃ ταπεινοῦ ἐπισκόπου
Νικοδήμου ὑμνοῦντός σε Νικόλαε πάνυ.

Συναξάριον

Ὁ αἰόδιμος καὶ μακαριστὸς ἱερεὺς *Νικόλαος Πλανᾶς* — ὁ μετὰ τῶν ἁγίων ἤδη συναριθμούμενος — ἐγεννήθη ἐν τῇ εὐάνδρῳ νήσῳ τῶν Κυκλάδων Νάξῳ, ἐν ἔτει σωτηρίῳ αῶνα' (1851), ἐκ πατρὸς Ἰωάννου καὶ μητρὸς Αὐγουστίνης, τὸ γένος Μελισσουργοῦ. Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς τοῦ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἡγιασμένου Νικολάου ἐξέθρεψαν αὐτὸν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Παιδιόθεν δὲ οὗτος «*προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι παρὰ Θεῶ καὶ ἀνθρώποις*» (Λουκ. β' 52).

Ἐνωρίτατα διεφάνη ἡ ἔφεσις τοῦ παιδίου πρὸς τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά. Ἐφερε τὰ παιδικὰ βήματά του εἰς τὰ «*ἀγαπητὰ σκηνώματα τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων*» (Ψαλμὸς πγ' [83] 1). Ἐκίνει τοὺς πόδας του πρὸς τὸ ἅγιον Βῆμα, ἵνα ὑπηρετῇ τὸν ἱερέα πάππον του Γεώργιον Μελισσουργὸν ἱερουργοῦντα. Ἐτεινε τὰς ἀκοάς του, ἵνα εἰσδέχωνται τὰ ἱερά λόγια τῶν εὐχῶν καὶ τῶν ὕμνων. Ἡὐτρέπιζε τὴν γλῶσσάν του, ἵνα ψελλίζῃ καὶ ὑποψάλλη ψαλμοὺς καὶ τροπάρια, «*ἄδων καὶ ψάλλων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τῷ Κυρίῳ*», καὶ ἐθίζεται ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος «*λαλῶν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς*» (Ἐφεσ. ε' 19). Προωρισμένος δὲ ἄνωθεν εἰς λειτουργίαν τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου, παρεκινεῖτο ἐκ τρυφεράς ἡλικίας νὰ ὑποδύεται κατ' οἶκον ρόλον καὶ λειτουργήματα ἱερατικά, δι' αὐτοσχεδίων μέσων καὶ σκευῶν καὶ ὑποτυπώδους λειτουργικῆς ἀμφιέσεως, θυμιῶν καὶ ἀναπαριστῶν μιμητικῶς τὰ τελούμενα ἐν τῷ ναῶ, ὑπὸ τὴν σιωπηλὴν παρακολούθησιν καὶ θαυμασμὸν τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος. Πολλοὶ δὲ ἦσαν καὶ οἱ ἐκ τοῦ εὐρύτερου κύκλου τῆς Χώρας (πρωτευούσης) τῆς Νάξου διαποροῦντες «*τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο ἔσται; Καὶ χεὶρ Κυρίου ἦν μετ' αὐτοῦ*» (Λουκ. α' 66). Προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὁ νεαρὸς Νικόλαος μετεῖχεν ἀδιαλείπτως τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῆς καθόλου λειτουργικῆς καὶ μυστηριακῆς ζωῆς τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Καὶ «*οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείας καὶ δεήσεσι λατρεύων νύκτα καὶ ἡμέραν*» (Λουκ. β' 37) ὁ ἐπίδοξος οὗτος ἐραστὴς τῶν οὐρανίων χαρισμάτων, νηστείας, ἀγρυπνίας, προσευχῆς, καὶ «*ζηλωτῆς καλῶν ἔργων*» (Τίτ. β' 14).

Ἦτο ἐπόμενον αἱ θαυμασταὶ αὐταὶ ἀπαρχαὶ νὰ ἔχωσιν ἀνάλογον συνέχειαν. Ὅταν δὲ ὁ Νικόλαος ἀπωρφανίσθη ἐκ πατρός, νεώτατος δ' αὐτὸς εὐρέθη προστάτης χήρας μητρὸς καὶ νεωτέρας ἀδελφῆς, ἡ οἰκονομία τοῦ Θεοῦ μετεφύτευσε σύντρεις εἰς Ἀθήνας, ἵνα εὕρωσι πόρον ζωῆς, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐξ ἀντιξίων περιστάσεων ἀπεστερήθησαν μετ' οὐ πολὺ καὶ τῶν περιουσιακῶν αὐτῶν στοιχείων. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ δείξῃ ὁ Κύριος ὅτι διὰ τὸν ἀφωσιωμένον δοῦλόν Του Νικόλαον «θύρα ἀνέωγε μεγάλη καὶ ἐνεργῆς», ἔστω καὶ ἂν ὑπῆρξαν «καὶ ἀντικείμενοι πολλοὶ» (Α' Κορ. ις' 9).

Ἡ θύρα τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἀνοικτὴ δι' αὐτόν. Καὶ παρὰ τὴν ἔλλειψιν μορφωτικῶν προσόντων, ἡ διαλάμπουσα ἀρετὴ του καί, πρὸ πάντων, «ἡ θεία χάρις ἢ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» ὑπερεκάλυψε πάσας τὰς ἐλλείψεις του, καὶ τινὰ φυσικὰ μειονεκτήματα (φωνῆς καὶ ἀρθρώσεως), καὶ ἀπέδειξε τοῦτον εὐθετον καὶ εὐχρηστον «εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ... θύρας ἀνεωγμένης ἐν Κυρίῳ» δι' αὐτόν (Β' Κορ. β' 12).

Ὁ ἴδιος ἀφιέρωσεν ἔκτοτε, νεαρώτατος, ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Νυμφευθεὶς ἐχήρρευσε προώρως, εὐθύς μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πρώτου καὶ μόνου τέκνου του (Ἰωάννου), θανούσης κατὰ τὸν τοκετὸν τῆς μητρὸς.

Χειροτονηθεὶς δὲ ἱερεὺς διετέλεσεν ἐφημέριος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ πεντηκονταετίαν περίπου (1884 – 1932), εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ποταμόν. Καὶ διεκρίθη ὡς ὁ λειτουργικώτερος ἱερεὺς, ἄνθρωπος προσευχῆς, οὔτινος ἢ ζωὴ ὑπῆρξε συνεχῆς διακονία τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀληθῆς μύστης τῆς χάριτος, μετέδιδε ταύτην εἰς τοὺς πιστοὺς ἔργῳ καὶ λόγῳ, κατὰ πλήρη ἐφαρμογὴν τοῦ ἀποστολικοῦ παραγγέλματος· «τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν» (Β' Τιμ. β' 6).

«Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτὸς» διατρίβει εἰς τὸν ναόν. «Ἐπιποθεὶ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ του εἰς τὰς ἀυλὰς τοῦ Κυρίου» (Ψαλμ. πγ' [83] 1). «Ἀφιλάργυρος τὸν τρόπον» (Ἐβρ. ιγ' 5). Καὶ «πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει» (Πράξ. θ' 36). Λιποδίατος εἰς τὸ ἔπακρον. Ἠρκεῖτο εἰς τεμάχιον ἄρτου καὶ ὀλίγα χόρτα, ἅτινα συνέλεγεν ὁ ἴδιος· ἐνίστε δὲ καὶ εἰς ὀλίγον γάλα προσφερόμενον εἰς αὐτὸν ὑπὸ ποιμένων τῆς ἐρημικῆς τότε

περιοχῆς τῆς ἐνορίας του. Ὀνομασταὶ καὶ ἀλησμόνητοι παρέμειναν αἱ ἀγρυπνίαι τὰς ὁποίας ἐτέλει εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἐλισσαίου ἐν Ἀθήναις. Ἐνδεικτικὴ δὲ τοῦ ἐνθέου ζήλου του ἦτο ἡ κατάνυξις αὐτοῦ ἐν ταῖς ἱερουργίαις, ἡ αἴσθησις τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ, «ἐπιγινωσκομένη» ἐκδήλως ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ ἡ μεταδιδόμενη γαλήνη καὶ ὁ μετεωρισμὸς τοῦ ἐκκλησιάσματος πρὸς τὸν οὐρανόν, ὁ προκαλούμενος ὑπ' αὐτοῦ. Ἀναφέρονται καὶ μαρτυρίαι παιδίων, ὅτι τὸν ἔβλεπον μετάρσιον, μὴ πατοῦντα ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ὥρᾳ Θείας Λειτουργίας. Μαρτυρίαι δὲ περιφανῶν λογίων (Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη καὶ Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδου) «*συναγωνιζομένων αὐτῷ ἐν ταῖς προσευχαῖς πρὸς τὸν Θεὸν*» (Ρωμ. ιε' 30) καὶ ψαλλόντων ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἐλισσαίου, ἐξαίρουν τὴν σπανίαν καὶ ἁγίαν ἱερατικὴν αὐτοῦ προσωπικότητα.

* * *

Εἰς ὥριμον γῆρας, καμφθεὶς ὑπὸ τὸ βᾶρος τῶν ὑπερογδοήκοντα ἐργωδῶν καὶ πολυμόχθων ἐτῶν τῆς ἡλικίας του, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, «*ἵνα ἀναπαύσῃται ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ· τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ*» (Ἀποκ. ιδ' 13).

Ἡ κοίμησις του († 2 Μαρτίου 1932) ἐσήμανε συναγερομὸν λαοῦ (ὄχι δὲ μόνον τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων) εἰς πάνδημον ἐκδήλωσιν βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ὁμολογίας καὶ διακηρύξεως τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ φερομένῃ δὲ φήμῃ τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ — ἐν ζωῇ ἔτι διατελοῦντος — καὶ τῇ ἐδραιώσει, μεταθανατίως, τῆς πεποιθήσεως τοῦ λαοῦ περὶ τῆς ἁγίας βιοτῆς καὶ τῶν θεοφιλῶν ἔργων τοῦ ἀοιδίμου ἱερέως *Νικολάου Πλανᾶ*, καὶ τῆς ὁσίας τελευτῆς αὐτοῦ, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔκρινον καὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι τυγχάνει ἤδη «κατηριθμημένος» μετὰ τῶν τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων ἁγίων.

«*Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισται· τὸν δρόμον τετέλεκε· τὴν πίστιν τετήρηκε· λοιπὸν ἀπόκειται αὐτῷ ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει αὐτῷ ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτῆς*» (Β' Τιμ. δ' 8).

(† ὁ Π. Ν.)